

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

Meeting with a yugahir shaman?

It is the 4th of November today here in Zyryanka. The temperature is just a mere -20°C (F) and we've started to take off some of our clothes.

I guess that is a sign that we're adapting to the cold!

"When I woke up this morning I saw, at the back of my head, that a mammoth tooth was on the way to you from Moscow"

,she explained enthusiastically, at the same time as she was patting the back of her head,

"it will be a lot of help to you."

I consider myself a reasonably rational person. I only believe in things

I can see, understand, touch and logically explain. I've also come

across heaps of so called wise people at all corners of the world. From

oracles to shrewd old ladies. I've always had a lot of respect for their knowledge and what they believe in, but I've always considered their conversations with Gods, spirits and their ability to read one's future, as pure hogwash.

"I have also sensed at the back of my head, that your journey will continue going well for you"

,she continues with the same passion and a wide smile,

"you're kind people who's come here to do good things."

The lady in front of me is laughing like a young girl, quickly rearranges her headscarf and asks her daughter, who's sitting next to her on the bed, if she looks good enough for these visitors. I can see a bunch of cosmetics and a few bottles of perfume on a shelf in front of her. An old faded color photograph when she was strong and young is placed on the wall, just above her head. She's still strong, full of energy and laughs a lot. She's 91 years old and belongs to one of our globes most threatened of extinction and unknown native people, the yugahirs. There's no more than a thousand of them left.

Maybe even far less. Nobody knows. Historically, the yugahirs were a nomadic reindeer

people. They're genetically relatives of the inuits (Eskimos) and other northern native people. The old lady speaks in yugahir to her daughter and to us, it sounds like an Inuit dialect, but in reality it belongs to the finnish-ugro group of languages.

"Is that what she say's!"

, I exclaim with great surprise,

"if that's true, she's one of very few who believes that!"

The main reason, though, for my reaction, is her words regarding the mammoth tooth. The fact is that a good friend who's spent a lot of time in Siberia, gave us a copy of a mammoth tooth he'd carved out of a reindeer horn. He said it would bring us good luck. I forgot to bring the good luck charm when leaving, but since my wife Titti believe in a lot of supernatural things, she has now sent this mammoth tooth with the rest of our winter gear, which leaves Moscow by plane today! The only one's aware of this is Johan and me! Well, the old lady didn't even know that we would turn up at her doorstep today. Neither did we! In this state of chock, I start telling her about an extraordinary thing which has happened to us throughout the canoeing part of the Expedition.

"For some unknown reason we've been accompanied by two giant ravens"

, rational me tells her with embarrassment,

"we've named them Hugin and Munin. I don't know if it is the same two ravens all the time, but they turned up at our camp the same day we finally started catching some fish. That's the same time the Kolyma River slowed down considerably.

After that, they've been with us almost all the time. They're the one's which alarmed us when this giant of bear attacked us, they've also indicated by their presence the best campsites we've had and the best places to place our nets. And, believe it or not, yesterday, even if it

91 year old yugahir lady which is full of wisdom

was freezing cold, they turned up outside our flat!"
 "They are bringing you good luck. See them as your security guards"
 ,the old lady explains and raises her finger warningly at the same time,
 "show them your lucky charm, talk to them, but don't harm them in any way. This would bring you the worst of luck!"
 "One question" , I quickly add, so to change subject,
 "do you have a formula for getting as old as you, but still so wise and full of life?"
 "It is easy" ,she answers, "get a lot of healthy and fresh air, never
 stop working and have a positive outlook on life!"
 After these words of wisdom, she starts singing with great concentration in her own language with a monotonous voice
 which gives you a feeling that it originates from a part of the frozen earth beneath us, which is as old as the earth itself. I
 shiver. All this feels absurd!
 "Could she give us some advice what we should do to be able to handle
 this extreme cold?" , I ask her through our great friend in Zyryanka,
 Sirjosa,
 "and can you tell her that we will sleep outside in a tent with no heating when it is -60 and -70."
 "Keep warm!" , she answers with the same wisdom and suddenly hollers:
 "I've lived outside in a yurta (in this area, the yurta is a cot like
 construction made by reindeer skins with a fire or stove in the center)
 a big part of my life. There's no better and healthier life!"
 "On what did she sleep?"
 "Reindeer skins" ,she answers,
 "and we had sleeping bags made of hare skins. They were warm and very comfortable."
 Before we have a chance to ask more questions, she stands up and with great speed, heads off into the kitchen. We're not
 allowed to leave her home with empty stomachs. Food is more important than questions! She serves us cold fish cutlets,
 sugary berries, dark rye bread, acidic
 vegetables and frozen fish liver and frozen caviar. They're eaten
 frozen like ice cream and they're our new local favorites. Together with
 pike pate and creamy spongeballs.
 "Don't forget" ,she adds when we're on the way leaving her home at the same time she's kissing our hands,
 "not to get cold. Don't stand still. Move all the time. The cold is dangerous!"

Det är den 4:e november, det är enbart -20°C ute här i Zyryanka och vi
 har fått plocka av oss en del ytterkläder. Jag antar att det här innebär
 att vi börjar vänja oss med kyla!

"När jag vaknade idag såg jag långt bak i huvudet att en mammuttand är
 på väg till er från Moskva"
 , berättar hon entusiastiskt och klappar sig
 med händerna i bakhuvudet,
 "den kommer att ge er mycket hjälp."
 Jag är en mycket rationell människa. Jag tror bara på det jag kan se,
 det jag kan förstå, kan ta på och logiskt förklara. Jag har också
 träffat högvis med så kallade vise män och kvinnor i många olika
 världsdelar. Alltifrån orakel till kloka gamla gummor. Jag har alltid
 respekterat det de står för och tror på, men tyckt att deras samtal med
 andevärlden och deras kunskap att spå, alltid varit ett enda hokus
 pokus.
 "Jag har också känt att det kommer att gå bra för er på er resa",
 fortsätter hon lika entusiastiskt och med ett brett leende,
 "ni är snälla människor som bara försöker göra bra för andra."
 Kvinnan framför mig skrattar som en liten flicka, rättar till sin
 halssjal och frågar dottern vid sin sida om den sitter bra och om hon
 ser fin ut. På en hylla framför henne står en mängd olika kosmetika och
 parfym, varav en bär det italienska namnet Arrividerci. Ovanför hennes huvud sitter ett bleknat färgfoto från en tid när
 hon var ung och stark.
 Hon är än idag ofantligt vital, energisk och skrattar ofta. Hon är 91 år
 gammal och tillhör en av vår världs mest hotade och mest okända
 folkgrupper, jukahirerna. Det finns högst 1000 jukahirer kvar, kanske
 ändå mindre. Ingen vet. I ett historiskt perspektiv var jukahirerna ett
 renägande nomadfolk som genetiskt är släkt med eskimåer och de flesta
 andra norrlevande ursprungsbefolkningar. Hon talar jukahirska med
 dottern och för oss låter det som grönländska, men det är ett
 finsktugriskt språk.
 "Säger hon verkligen det!", utbrister jag med stor förvåning,
 "då är hon en av få som tror att vi kommer att överleva!"
 Min stora förvåning beror dock främst på detta med mammuttanden.
 Verkligheten är den att en god bekant till min hustru Titti och mig,
 Sibirienkännaren nummer ett i Sverige, Ove Andersson, gav oss en gåva i form av en kopia av en mammuttand som han
 gjort i renhorn innan avfärd.
 En sorts lyckobringare. Jag glömde den i hastigheten och Titti har nu
 skickat med den i den sändning vintergrejer som idag går från Moskva
 till Zyryanka! Ingen mer än Johan och jag vet detta! Ja, den gamla hade
 ingen aning att vi ens skulle besöka henne idag! Chockad berättar jag
 för henne om en vidunderlig sak som hänt Johan och mig under
 paddlingsfärden.
 "En stor del av vår färd har vi haft sällskap av två jättelika korpar"

,berättar rationella jag nästan generat,

"vi kallar dem Hugin och Munin. Om det är samma ena vet jag inte, men de dök upp samtidigt som det började nappa för oss. Med deras ankomst lugnade sig också Kolyma-floden. Därefter har de följt oss. Inte varje dag, men nästan.

Det var de som varnade oss för den attackerande björnen, de har pekat ut massor av bra lägerplatser och ställen där vi lagt nät och fått dessa fulla av fisk. Igår dök de upp utanför lägenheten! I denna kyla!"

"De är era lyckobringare. Eller se dem som era säkerhetsvakter"

,förklarar gumman och höjer så fingret varnande:

"Visa er amulett för dem, prata med dem, men Ni får inte skada eller skjuta dem. Det kommer att bringa er värsta olycka!"

"Hur gör man för att bli så pigg, klok och gammal som du?" frågar jag

snabbt för att byta ämne."

"Det är enkelt", svarar hon,

"se till att få massor av frisk och ren luft, sluta aldrig att arbeta och var optimist!"

Därefter börjar hon samlat sjunga en sång på sitt språk och det känns

som om hennes entoniga röst kommer rakt från urjordens frysta mylla. Jag ryser. Alltihop känns helt absurd.

"Har hon några råd hur vi skall klara den här kylan?" ,frågar jag henne genom vår lika intresserade ryske vän Sirjosa som alltid är med oss och hjälper oss,

"och kan du berätta för henne att vi skall ligga i tält utan värme i -60-70 graders kyla."

"Se till att håll er varma!" ,svarar hon klokt och utbrister så:

"Jag har ju en stor del av mitt liv bott i en yurta (i detta område ett kåtliknande tält gjort av renskinn med en eldstad eller kamin i centrum) och ett hälsosammare liv finns inte!"

"Vad sov hon på?"

"Renskinn", svarar hon, "och vi låg i sovsäckspåsar som var gjorda av harskinn. Det var mycket varmt och skönt."

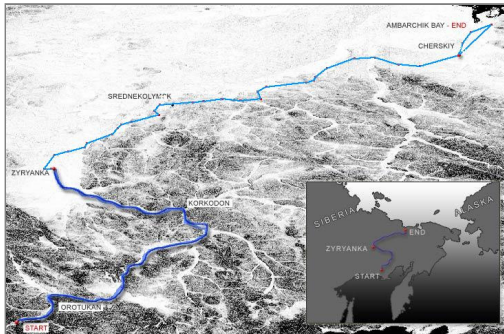
Innan vi hinner fråga mer, rusar hon in i köket för att göra iordning mat. Vi får inte lämna hennes hem med tom mage. Det är viktigare än att

svara på en massa frågor. Hon bjuder på delikatesser som kalla malfärsbiffar, sockrade bär, mörkt bröd, syrade grönsaker, fryst laklever och fryst fiskrom kallad ikrå. Ätes kalla som glass och är våra nya regionala favoriter. Tillsammans med gäddpaté. Och gräddbakelser.

"Kom nu bara ihåg" ,säger hon samtidigt som hon pussar våra händer när vi tvingas gå, "att inte bli kalla. Stå inte stilla. Rör er. Kylan är farlig!"

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

The youth in Zyryanka 2 Nov 2004 - 17:06

Our apartment in Zyryanka. Today the temperature have risen a bit, only -23 °C now. Instead there is a strong and cold southerly wind. The sky's been blue for some days now and there's no sign of more

Violetta and her son Krilli

It is Sunday the 31st of October, temperature is -31 °C and it's sunny in Zyryanka. But the last three days have been freezing cold and every time we've ventured outside, our eyebrows, eyelashes, cheek

What do people in Zyryanka do on their free time?

It's the 26th of October, temperature is -23 °C at midday, it's overcast and a slight, but icy cold wind from the north and we're huddling up in our apartment wondering how we're going to be able to g

 Powered by CONTACT 3 expedition software